

Udtalelser har givet Anledning til, at denne Diskussion former sig i mange Maader som en Gentagelse af den Debat, der fandt Sted forleden, saa beklager jeg det — det var ikke tilsigtet. Men det forekommer mig, at de Udtalelser, der blev fremsat af de ærede Ordførere, var af den Art, at de nødvendig-gjorde et Gensvar fra min Side. Efter at jeg har haft Lejlighed til at give dette Tilsvaer, ønsker jeg heller ikke fra min Side at forlænge denne Debat yderligere, fordi jeg synes, at det kun vilde blive Gang paa Gang at gentage det, som tidligere er sagt.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steinke) fandt Anledning til at udtale, at jeg havde været uretfærdig i min Bedømmelse af det radikale Partis og Socialdemokratiets Jordlovsarbejde i tidligere Samlinger, idet jeg oversaa, at det var en sammenhængende Helhed, der var tilstræbt derigennem, og i den Forklaring, det ærede Medlem gav deraf, viste det ærede Medlem sig at være, hvad man i Almindelighed ude paa Landet kalder Georgeist, det vil sige, at han tror paa alle de Velsignelser, der vil opstaa af, at vi laver Ejendomsstylden og de andre Skatter om til en Grundværdiskat. Jeg skal slet ikke komme ind paa dette store Spørgsmaal, da jeg tror, at Tiden her ikke vil slaa til til en Drøftelse deraf. Jeg skal kun sige, at jeg tvivler paa, at det ærede Medlem har Tilslutning fra alle indenfor sit Parti til den Opfattelse, han her gjorde gældende. I det hele taget er jeg af den Opfattelse, at hvor betydningsfuldt dette Skatte-spørgsmaal end kan være, har det i Virkeligheden meget lidt med de Forhold, vi her drøfter, at gøre.

Det ærede Medlem udtalte, at det, han ønskede, var, at der ikke skulde være privat Ejendomsret til selve Jorden, men derimod kun privat Ejendomsret til alt det, den enkelte Jordbruger havde sat ind i Ejendommen og havde frembragt i selve Ejendommen. Men det ærede Medlem overser, at de to Forhold ikke kan adskilles. De er saa nøje sammenvoksede, at den, der kender det moderne Landbrug her i Landet, vil vide, at man kan ikke ved noget som helst Snit skære dem fra hinanden og adskille dem paa en saadan Maade, at det ikke bliver uretfærdigt.

Det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Holdgaard) gjorde nu gældende, at saaledes som Forholdene var, var det nødvendigt, at Staten i langt større Udstrækning end tidligere traf Foranstaltninger til, at saa mange som muligt kunde komme i Besiddelse af Jord. Ja, alt hvad Staten i saa Henseende kan udføre, mener ogsaa jeg,

den bør udføre, og jeg mener, at jeg ogsaa har vist det ved de Forslag, der her er forelagte. Men jeg kan ikke erkende, at Forholdene med Hensyn til Jorden skulde være vanskelige, thi Arbejdslønnen for den unge Mand, der senere skal tage fat paa et selvstændigt Jordbrug, er steget meget stærkere end selve Jordens Pris. Det, der er Vanskeligheden, er, som det ofte er fremhævet, Bygningernes Tilvebringelse.

Naar det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg havde ventet saa længe med at fremsætte disse Lovforslag, vil jeg sige, at jeg har ikke ventet længe. Jeg har fremsat Forslagene, saa snart der var Lejlighed dertil, og saa snart Tidspunktet var inde, og jeg har ikke ventet saa længe, at noget Tidspunkt er forpasset, for de har ikke kunnet komme til at virke før. Naar de nu bliver vedtaget — og det tør jeg vel gaa ud fra — vil de komme til at virke i det nye Finansaar, og det vilde ikke have været muligt, at de kom til at virke før. Naar jeg i Folketinget i en af Sommersamlingerne har udtalt, at jeg ikke fandt Anledning til at fremsætte Forslagene den Gang, var det virkelig velbegrundet. Det vilde have været en fuldkommen Parade, om en Minister i en af de Sommersamlinger, vi havde af Hensyn til Grundlovens Ændring, vilde have fremsat Forslag af det Omfang og af den Beskaffenhed som dem, der her er Tale om. Og naar der fra anden Side blev spurgt om dem, da havde det selvfølgelig ogsaa sin Hensigt, som jo ikke blev misforstaaet.

Det ærede Medlem udtalte, at det var meget uberettiget af mig at sige, at den radikale Regering havde vanrøgtet Husmandsloven, og han nævnte, at den havde skaffet 100 Mill. Kr. til Jordfonden. Ja, de er skaffede, det kan jo siges; det er den Maade, man altid kan skaffe Penge paa, men det skal jeg ikke komme ind paa. Anledningen til, at jeg brugte den Betegnelse, at de havde vanrøgtet Loven, var imidlertid, at det ærede Medlem begyndte i Dag med at udtale, at der var 1 200, som var blevet afvist. Nu ved det ærede Medlem jo meget vel, at disse 1 200 var ikke kvalificerede Ansøgere, og naar det ærede Medlem definerede de Krav, han vilde stille, som Krav om, at alle kvalificerede skulde komme i Betragtning, er det meget urigtigt at sige, at der er afvist 1 200. Naar det har været nødvendigt at afvise 1 200 i Aar, er det jo, fordi Loven af 1917 var affattet i en saadan Form, at den var ubrugelig. Derfor er der afvist saa mange, som Tilfældet er. Det er sandsynligt, at noget saadant ikke vil blive Tilfældet, naar vi nu har begge Love at arbejde med. Det